

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lutego 2016 roku (data prezentaty) przedstawicielka ustawowa małoletniej Z. E. P.-L., działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego P. L. na rzecz małoletniej alimentów w kwocie 2.600 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki małoletniej do dnia 10. każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat począwszy od maja 2015 roku /k. 3-16/.

Nadto przedstawicielka ustawowa wniosła o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zobowiązanie pozwanego P. L. do uiszczania małoletniej powódce alimentów po 2.600 zł miesięcznie /k. 4/.

Postanowieniem z dnia 02 marca 2016 roku tut. Sąd udzielił zabezpieczenia na czas trwania postępowania poprzez zobowiązanie pozwanego do łożenia alimentów na rzecz małoletniej córki w kwocie po 1.900 zł miesięcznie /k. 245/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 05 kwietnia 2016 roku (data prezentaty) pozwany P. L., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, uznał powództwo w zakresie alimentów do kwoty 700 zł miesięcznie, wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k. 262-267/.

W piśmie z dnia 30 sierpnia 2016 roku (data prezentaty) pełnomocnik przedstawicielki ustawowej sprecyzował żądanie z pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zaległych alimentów za okres od maja 2015 roku do lutego 2016 roku w łącznej kwocie 31.200 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty /k. 444/.

Na rozprawie w dniu pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zaś pozwany uznał powództwo do kwoty 1.200 zł wnosząc o jego oddalenie w pozostałym zakresie /k. 517/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. L. urodziła się w dniu (...) /odpis skrócony aktu urodzenia k. 18/. Pochodzi ze związku małżeńskiego P. L. i E. L. /odpis skrócony aktu małżeństwa k. 19/. Rodzice powódki w dalszym ciągu pozostają małżeństwem, jednakże nie mieszkają razem od czerwca 2013 roku, gdy matka wraz z córką wyprowadziły się do mieszkania przy ul. (...). W czasie wspólnego zamieszkiwania rodzice powódki prowadzili wysoki poziom życia /k. 12/.

Powódka Z. L. ma 18 lat. Mieszka wraz z matką. Jest uczennicą II klasy publicznego liceum ogólnokształcącego w W.. Uczęszcza na odpłatne korepetycje z chemii, koszt 110 zł tygodniowo. Powódka korzysta także z zajęć nauki gry na skrzypcach, koszt 50 zł za 1 lekcję, dodatkowo zakup skrzypiec 580 zł /k. 486-488/. Jest ogólnie zdrowa, nosi okulary, korzysta z opieki medycznej w L., abonament w kwocie 120 zł opłaca pozwany /k. 478/.

Miesięczne koszty utrzymania zostały przez stronę powodową ocenione na kwotę około 3.200 zł. Na kwotę tę składają się następujące wydatki: udział w kosztach utrzymania mieszkania – 905 zł; udział w kosztach utrzymania samochodu – około 245 zł; książki i podręczniki – 150 zł; składki szkolne (rada rodziców, fundusz edukacyjne, fundusz ksero) – około 45 zł (275 zł na semestr); wyżywienie i środki higieniczne – 600 zł; odzież i obuwie – około 300-350 zł; wakacje – 100 zł; rozrywka – 200 zł; bilet (...) – 50 zł (140 kwartalnie); leki i suplementy – 130 zł; telefon – 30 zł; kontrola stomatologiczna – 20 zł rocznie; fryzjer – 120 zł; hobby (np. szydełkowanie, malowanie) – 50 zł; mikolajki w szkole – 50 zł rocznie; korepetycje z chemii – 440 zł; kieszonkowe – około 100-200 zł; okulary – 350 zł (jednorazowo) /k. 6-11, 445-446, 476-477/.

Pozwany zakwestionował podane koszty córki w zakresie utrzymania mieszkania, samochodu, wyposażenia mieszkania, suplementów diety, a także częściowo wyżywienia oraz odzieży /k. 514/. Pozwany ocenił koszty utrzymania powódki na kwotę około 1.900 – 2.000 zł, na co składają się następujące wydatki: 1/2 kosztów utrzymania

mieszkania – 500 zł (czynsz 900 zł, energia około 120-130 zł, Internet i TV 60 zł); wyżywienie – 300 zł; korepetycje – około 400-450 zł; skrzypce – 200 zł; ubrania i buty – 200 zł; medykamenty, chemia, kosmetyki – około 100-150 zł; leki – 50 zł; podręczniki i vademecum – około 70 zł (800 zł rocznie); opłaty za szkołę – 30 zł (350 zł rocznie); kieszonkowe – 100 zł /k. 514-515/.

Matka powódki E. L. ma 41 lat. Mieszka wraz z córką w W. przy ul. (...). Koszty utrzymania tego mieszkania E. L. oceniła następująco: czynsz – 905 zł (do lipca 2016 roku wynosił 860 zł); energia – 150 zł; Internet i TV – 65 zł / k. 108-119, 450, 476/.

Matka powódki pracuje jako urzędnik w Urzędzie (...) W.. W okresie od lutego 2014 roku do grudnia 2015 roku otrzymywała wynagrodzenie w kwotach 5.500 – 7.700 zł 25-46/. Jej zasadnicze wynagrodzenie wynosi 6.500 zł netto miesięcznie. Nie posiada innych dochodów /k. 477/.

W lipcu 2013 roku zaciągnęła pożyczkę na cele mieszkaniowe w kwocie 9.000 zł, rata 261 zł miesięcznie, część tej kwoty przeznaczyła na wyposażenie pokoju córki w obecnym mieszkaniu /k. 448-449, 479/. Z kolei w czerwcu 2013 roku zaciągnęła pożyczkę na zakup telewizora w kwocie 3.590 zł /k. 459-465/. Obie pożyczki zostały już spłacone / k. 479/. W okresie od maja 2015 roku pożyczała również pieniądze na większe niespodziewane wydatki (np. naprawę samochodu), łącznie około 500-1.000 zł, posiadała wówczas oszczędności.

Wraz z mężem jest współwłaścicielką trzech nieruchomości: mieszkania o pow. 36,5 m² w P. przy ul. (...), mieszkania o pow. 52 m² w W. przy ul. (...), oraz mieszkania o pow. 98 m² w W. przy ul. (...), a także samochodu osobowego marki T. (...) rocznik 2010 /k. 14, 433-441/. Matka powódki uiszcza opłaty wyłącznie za mieszkanie przy ul. (...), w którym mieszka wraz z córką, zaś pozostałymi lokalami dysponuje pozwany /k. 478/. Posiada oszczędności w kwocie około 40.000 zł /k. 433-441/.

Pozwany P. L. ma 46 lat. Posiada wykształcenie wyższe jako inżynier elektryk. Od 1999 roku jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na stanowisku kierownika działu rozwoju technologii, z czego obecnie uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 16.000 zł brutto, około 11.000 zł netto. Otrzymuje również dodatek mieszkaniowy w wysokości 3.000 zł brutto /k. 471-472, 498-499, 515, 518/. W ramach wykonywanej pracy pozwany otrzymuje premie zadaniowe: w 2014 roku w kwocie 43.006,34 zł netto, w 2015 roku w kwocie 47.903,45 zł netto, zaś w 2016 roku w kwocie 50.126,89 zł netto. Dodatkowo w okresie wrzesień 2016 – sierpień 2017 otrzymuje z pracy dodatek mieszkaniowy w kwocie 3.000 zł miesięcznie /k. 471-472/. Nie ma innych źródeł utrzymania. W deklaracji podatkowej PIT-37 za 2016 rok wykazał przychód w kwocie 255.970,72 zł, natomiast dochód po odliczeniach w kwocie 229.800,67 zł /k. 507-511/. Nie posiada zobowiązań finansowych.

Pozwany wraz z żoną jest współwłaścicielem trzech nieruchomości: mieszkania o pow. 36,5 m² w P. przy ul. (...), mieszkania o pow. 52 m² w W. przy ul. (...) (w którym zamieszkuje) oraz mieszkania o pow. 98 m² w W. przy ul. (...) (w którym zamieszkuje żona i córka pozwanego) /k. 14/. Pozwany uiszcza opłaty za mieszkanie przy ul. (...). Mieszkanie w P. nie jest wynajmowane, pozwany obecnie użycza ten lokal innym osobom w zamian za opłaty czynszu. Nie posiada innego majątku, posiada oszczędności w kwocie około 40.000 zł /k. 516/.

Jako własne koszty utrzymania pozwany wskazał: utrzymanie mieszkania – 520 zł; energia – 70 zł; gaz – 20 zł; ochrona – 70 zł; TV i Internet – około 70-80 zł; koszty samochodu – 400 zł; paliwo – 300 zł; parking – około 80 zł (980 zł rocznie); wyżywienie – około 30-40 zł dziennie; środki higieniczne i kosmetyki – 80 zł; ubrania – 200 zł /k. 515/.

Pozwany spotyka się z córką średnio 2 razy w miesiącu co drugi weekend od piątku do niedzieli /k. 515/. Pozwany zabiera również córkę na wyjazdy w czasie wakacji i ferii. Od marca 2016 roku łoży alimenty na córkę w kwocie 1.900 zł miesięcznie, zgodnie z postanowieniem zabezpieczającym. Pozwany opłaca pakiet medyczny córki w L. w kwocie 120 zł. Finansuje także wyjazdy wakacyjne córki, w 2016 roku były to 3 rejsy oraz pobyt zimowy na desce, zabiera ją również na koncerty. Nadto przekazuje córce kwotę około 100 zł z przeznaczeniem na korepetycje czy zajęcia dodatkowe oraz kwotę 100 zł kieszonkowego /k. 515/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, a w szczególności: zeznań matki powódki E. L. /k. 475-479/ i pozwanego P. L. /k. 514-516/ i ich niekwestionowanych twierdzeń, zeznań świadka D. C. /k. 429-430/, zeznań podatkowych stron /k. 507-511/, zaświadczeń o dochodach /k. 271, 471-472, 498-499/ oraz wszelkich innych dokumentów złożonych do akt sprawy.

Dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy Sąd uznał za wiarygodny i w pełni wartościowy materiał dowodowy. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, zaś Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Załączone do akt sprawy dowody w postaci paragonów oraz kserokopii Sąd oddalił, albowiem nie stanowią one dowodów. W tym zakresie wskazać należy, że niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Elementem konstytuującym pismo jako dokument w rozumieniu przepisów postępowania cywilnego jest podpis, który nadaje mu znaczenie oświadczenia osoby, która go złożyła. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Tymczasem kserokopia pisma sama w sobie nie jest żadnym oświadczeniem. Dopiero potwierdzenie zgodności jej treści z oryginałem przekształca je w dokument obejmujący oświadczenie określonej osoby, w którym stwierdza, że istnieje w rzeczywistości dokument o treści i formie odzwierciedlonej w danej kopii. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727). W dalszej mierze wskazać należy, że posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów, na które Sąd Najwyższy wskazywał w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. (II CSK 401/06), a jednocześnie nie doznaje naruszenia prawo strony do dowodzenia swoich racji innymi środkami, które utrwalają obrazy (w tym wypadku obraz dokumentu, którego oryginał lub odpis na prawach oryginału się nie zachował) i mogą posłużyć ustaleniu, czy określony dokument istniał, jaką treść zawierał i od kogo pochodził (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13, LEX nr 1651013). W rozpoznawanej sprawie wskazana powyżej nieosiągalność dokumentów, których kserokopie przedłożono, nie została jednak wykazana.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 133 § 1 i 3 krio rodzice mają obowiązek świadczeń względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zakres obowiązku alimentacyjnego, zgodnie z art. 135 § 1 i 2 krio, zależy z jednej strony od potrzeb osoby uprawnionej, z drugiej zaś strony od możliwości zarobkowych i majątkowych osoby zobowiązanej. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Przyjmuje się, za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r.

(III CZP 91/86), że „przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.”

Granicę obowiązku alimentacyjnego stanowią uzasadnione potrzeby uprawnionego. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą „dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi

wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku” (por. Z. Krzemiński, Alimenty i ojcostwo. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III opubl. Lex).

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pozwany, jako ojciec powódki, jest zobowiązany do jej alimentowania, jeżeli nie jest ona w stanie samodzielnie się jeszcze utrzymać. Jednakże przy ocenie wysokości zasądzonych alimentów należy wziąć pod uwagę możliwości zarobkowe i majątkowego pozwanego oraz rzeczywiste usprawiedliwione potrzeby dziecka.

Sąd dokonał oceny usprawiedliwionych potrzeb powódki uznając, iż wynoszą one około 3000 zł miesięcznie. W koszty utrzymania powódki Sąd wliczył następujące pozycje: 1/2 kosztów związanych z utrzymaniem mieszkania 600 zł; wyżywienie 500 zł; higiena 100 zł; odzież i obuwie 300 zł wakacje 100 zł; rozrywka 200 zł (w tym mikolajki w szkole); bilet (...) 50 zł; koszty związane z medycyną (w tym leki, suplementy, kontrola stomatologiczna i okulary) 150 zł; telefon 30 zł; fryzjer 100 zł; hobby 50 zł; korepetycje 440 zł; kieszonkowe 150 zł.

Dokonując powyższych wyliczeń, Sąd wziął pod uwagę, iż obecnie czynsz mieszkaniowy wynosi 905 zł miesięcznie, a zatem część przypadająca na powódkę to kwota ok. 450 zł. Do ww. kwoty doliczono koszty związane z opłatami mediów. Sąd nie wliczył do miesięcznych kosztów utrzymania powódki wskazanych przez matkę powódki kwot związanych z udziałem w kosztach utrzymania samochodu. Jak wynika z materiału dowodowego powódka na co dzień porusza się za pomocą komunikacji miejskiej. Koszt trzymiesięcznego biletu (...) został jasno wskazany przez matkę powódki. Nadto nie zostało udowodnione w jakim stopniu powódka ewentualnie korzysta z przejazdów samochodem i jakie realnie koszty są generowane.

Bezspornym w opinii Sądu jest fakt, iż powódka jest w wieku i okresie życia, gdy zapotrzebowanie zarówno na wyżywienie, odzież czy też koszty związane z edukacją są zwiększone. Powódka uczęszcza do II klasy liceum ogólnokształcącego, a zatem znajduje się w okresie przygotowującym do matury, co zaś niewątpliwie wiąże się ze zwiększonymi kosztami.

Odnosząc się do sytuacji finansowej ojca powódki, Sąd uznał, iż ma on możliwość partycypowania w koszty utrzymania córki w kwocie 1900 zł miesięcznie. Pozwany również jest osobą z wyższym wykształceniem. Od 1999 roku jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w spółce (...) sp. z .o.o. z siedzibą w P. na stanowisku kierownika działu rozwoju technologii, z czego obecnie uzyskuje wynagrodzenie w średniej kwocie 16.000 zł brutto, około 11.000 zł netto. Co prawda obecna kwota wynagrodzenia otrzymywanego przez pozwanego wskazana jest w porozumieniu zmieniającym warunki umowy o pracę, a więc dokumencie, z którego tutejszy Sąd oddalił możliwość przeprowadzenia wniosku dowodowego, niemniej jednak wskazać w tym miejscu należy, że kwoty te zostały również wskazane przez pozwanego w toku jego przesłuchania w dniu 10 maja 2017 r., jak również w załączniku do protokołu z dnia 18 maja 2017 r. (data prezentaty), który – zgodnie z art. 161 k.p.c. i poglądem wyrażonym przez judykaturę – pełni rolę pomocniczą w stosunku do protokołu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 września 2014 r., sygn. akt I ACa 476/14, LEX 1587348). Wskazać w tym miejscu należy, że tutejszy Sąd dał w tym zakresie wiarę pozwanemu – jego zeznania nie były bowiem w tym zakresie kwestionowane przez stronę powodową. Nadto pozwany jest ogólnie zdrowy, bez przeciwwskazań do pracy, a także jak sam wskazał nie posiada kredytów ani innych zobowiązań.

Nadto, na uwadze należy mieć, iż pozwany spotyka się z córką w ograniczonym zakresie, bowiem jedynie dwa razy w miesiącu w trakcie weekendu. Ojciec powódki uiszcza kwoty tytułem użytkowania wieczystego dwóch lokali mieszkalnych, których wraz z matką powódki są właścicielami. Jedno z mieszkań wynajmuje, tytułem czego osiąga dodatkowy dochód. Obecnie łoży także na utrzymanie córki. Opłaca abonament L., a także w pewnym zakresie opłaca kosztowne wyjazdy córki, co niewątpliwie także zalicza się do partycypowania w utrzymanie dziecka.

W opinii Sądu ww. okoliczności bezsprzecznie pozwalają stwierdzić, iż pozwany jako ojciec powódki, a także osoba, która nie jest dla niej wiodącym rodzicem, która nie uczestniczy każdego dnia w życiu dziecka, a więc pod względem osobistym nie zaspokaja w pełnym zakresie potrzeb, jest w stanie łożyć na rzecz utrzymania córki miesięczną kwotę

1900 zł. Nadto należy mieć na uwadze, iż od czasu zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego na kwotę 1900 zł miesięcznie, pozwany uiszcza ww. kwotę.

Pozostałą część niezaspokojonych potrzeb dziecka winna ponosić, zdaniem Sądu, matka powódki, która jako rodzic również jest zobowiązana do partycypowania w kosztach dziecka. Przedstawicielka ustawowa pracuje, osiągając zasadniczo miesięczne wynagrodzenie w kwocie około 6500 zł netto. Niewątpliwie, jest to kwota niższa od wynagrodzenia jakie otrzymuje pozwany, jednakże zdaniem Sądu pozwała E. L. na finansowe partycypowanie w kosztach utrzymania córki. Wskazać w tym zakresie należy, że tutejszy Sąd ocenił szacunkowy koszt utrzymania powódki na kwotę około 3.000 zł miesięcznie. Jednocześnie uznał, iż pozwany winien partycypować w kosztach utrzymania córki na kwotę po 1.900 zł miesięcznie, a co za tym idzie, dalszy koszt utrzymania powódki (tj. kwota 1.100 zł) winna spoczywać na matce. Mając zaś na uwadze osiągnięte przez nią dochody, kwota ta nie powinna stanowić dla niej nadmiernego obciążenia.

Matka powódki, która reprezentowała powódkę, i początkowo z uwagi na niepełnoletność powódki występowała w niniejszej sprawie jako jej przedstawicielka ustawowa wniosła o zasądzenie od pozwanego alimentów także za okres sprzed wniesienia pozwu, jednakże w opinii tut. Sądu nie zostały spełnione przesłanki na podstawie których zasadnym byłoby uwzględnienie roszczenia powódki. Strona powodowa nie wykazała bowiem, iż po jej stronie zaistniały niezaspokojone potrzeby w okresie sprzed wniesienia pozwu. Matka nadto wskazała, iż w tym czasie mimo posiadanych oszczędności zaciągała pożyczki. Nie dochodziła także we wcześniejszym okresie alimentów na rzecz wówczas małoletniej. W tej sytuacji niemożliwe okazało się ustalenie, jakie faktycznie wydatki na utrzymanie dziecka poniosła w tym okresie powódka oraz czy wydatki poniesione w tym okresie przez powódkę w ogóle przewyższały zakres jej obowiązku utrzymania małoletniego dziecka, a jeśli tak to w jakiej części.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż alimenty w kwocie 1900 zł miesięcznie na rzecz Z. L. pozwolą zaspokoić niezbędne potrzeby córki oraz nie będą stanowiły nadmiernego obciążenia dla pozwanego P. L.. Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 31 200 zł tytułem niezaspokojonych potrzeb małoletniej w okresie maja 2015 roku do lutego 2016 roku, bowiem nie uznał tych kosztów za udowodnione. Przedstawicielka ustawowa wskazała, iż zmuszona była samodzielnie w tym okresie pokrywać koszty utrzymania dziecka, a także w okresie gdy pozwany nie łożył na utrzymanie córki korzystała z pomocy finansowej w postaci pożyczek. Sąd uznał jednak tę kwestię za nieudowodnioną.

Reasumując, na podstawie art. 133 § 1 k.r.o. w zw. z art. 135 § 1 i 2 k.r.o., Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach procesu w części odnoszącej się do kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wzajemnie znosząc je między stronami. Obie strony niniejszego postępowania były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Zarówno przedstawicielka ustawowa, jak i pozwany, ulegli w podobnej części dochodzonego roszczenia. W związku z powyższym Sąd postanowił o wzajemnym zniesieniu kosztów w zakresie wynagrodzenia reprezentujących ich pełnomocników.

W pozostałym zakresie o kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Sąd nakazał również ściąganie pod pozwanego, P. L. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwoty 480 zł tytułem części opłaty od pozwu w zakresie uwzględnionego powództwa. Podstawą tego rozstrzygnięcia był art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w pkt sentencji na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.